

[Finn Poulsen.]

nu møder over for dette spørgsmål, kan man være evig overbevist om, at dette vil ikke gentage sig.

Må jeg i forbindelse med ansvarsplaceringen sige til det ærede medlem fru Else-Merete Ross: hvad er det for en tale, at oppositionen har påtaget sig ansvaret for, at frigørelsen blev udskudt et kvartal? For det første er det ikke oppositionen, der har ansvaret for, at man først fremkommer med dette forslag og den højtærede boligministers tanke om tempoet i frigørelsespolitikken langt hen i november. For det andet kan det da ikke være rigtigt af en flertalsregering at forsøge at placere et ansvar hos oppositionen. Jeg respekterer fuldstændigt og helt, at en flertalsregering på demokratisk vis forhandler med oppositionen og prøver at få oppositionen bag det, man gerne vil have gennemført, for at få den bredest mulige basis. Det er helt i orden, men når disse forhandlinger bryder sammen — og det er da en ærlig sag, når man ikke kan mødes i afgørende principielle synspunkter — er det da klart, at det er og bliver regeringens ansvar, den regering, der har flertal. Denne regering har jo nemlig flertal, og den højtærede boligminister har ifølge loven de videst mulige bemyndigelser, som nogen minister kan have. Den højtærede minister har altså haft det i sin hånd for længst at ordne de paragraffer selv.

Der blev i formiddags brugt ordet hysteri. Jeg noterede mig, at det var det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, der brugte det. Der har også været talt en del her i dag om huslejeudligning, og det er jo, som om man fra regeringspartiernes side til trods for, at invitationen til at tage dette spørgsmål op stammer derfra, har en vis interesse i at lægge det lidt på afstand. Må jeg minde det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen om det møde, vi to havde — det var vist i december — på Frederiksberg. Det har jeg hidtil ikke mindet det ærede medlem om, men nu er det citeret i pressen rundt omkring, bl. a. er der i Morsø Folkeblad den 11. december 1963 refereret følgende udtalelse af den socialdemokratiske boliglovsordfører, folketingsmand Axel Ivan Pedersen — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Helt for egen regning mener jeg, at det er nødvendigt at afvikle huslejeskævheden på boligmarkedet. Den skaber misundelse, yder ikke social retfærdighed og gavner heller ikke ungdommens interesser.“

Vi er ganske enige. Hvorfor i alverden tager man så ikke fat på det problem? Hvorfor i alverden lukker man fortsat øjnene for den helt selvfølgelig saglige kendsgerning, at problemet boligbyggeri og problemet huslejeudligning nu engang hører sammen?

Må jeg endelig til den højtærede boligminister sige, at når boligministeren beklager, at der ikke blev enighed om § 6, og føjer til, at de skærpede krav til selvfinansieringen, fortrinsvis for parcelhuse, var en forudsætning for en hurtigere afvikling, så kan jeg ikke rigtig forstå denne beklagelse. Man kan naturligvis godt udtrykke beklagelse, men der er jo ikke noget, der hindrer ministeren i at opretholde bestemmelsen, hvis han mener, den er så vigtig. Naturligvis takker vi for, at den højtærede boligminister har imødekommet os på dette punkt, men vi går da også ud fra, at denne imødekommelse ikke skal være til hinder for, at afviklingen af restriktionerne finder sted i mindst samme tempo, som boligministeren havde tænkt sig.

Må jeg endelig til den højtærede boligminister sige, at jeg ikke rigtig forstår udtalelsen om, at vi under forhandlingerne har afvist, at arbejdsmarkedsrådet skulle være rådgivende. Det er muligt, at der kun er tale om en nuance i vor forståelse. Naturligvis kunne det ikke falde os ind at afvise, at arbejdsmarkedsrådet skal være rådgivende og bruges som rådgivende organ for den højtærede boligminister. Det, vi har gjort gældende, er, som det fremgår af vor mindretalsudtalelse i betænkningen, at afviklingen må ske på en sådan måde, at der kan disponeres i erhvervslivet, altså til forud fastlagte tidspunkter. Det hindrer jo ikke, at man rådspørger arbejdsmarkedsrådet, og jeg kan ikke se, at der er noget som helst til hinder for, at man kan følge den linje at gå ind i en afvikling til forud fastlagte tidspunkter, så der virkelig kan disponeres. Hvad sker der, hvis man gør det? Der sker ikke andet, end at så tvinges regeringen til at indrette sin øvrige økonomiske